

end denne, dog ikke meget, idet det hele, som derved vilde naas, vilde være en Afkortning af den direkte Kjørjel mellem Kallundborg og Slagelse af $\frac{1}{4}$ Mil; men det forekommer Udvalgets Medlemmer — man maa tillægge den direkte Forbindelse, hvilken Betydning man vil — at denne Betydning dog aldrig kan ventes at ville blive saa stor, at man for at opnaa en Besparelse i Kjørjelen af $\frac{1}{4}$ Mil, altsaa et Par Minutters Kjørjel, skulde tage den meget betydelige forsøgede Udgift, som Anlægget vilde føre med sig, idet dette vilde blive $\frac{3}{4}$ Mil længere, naar man skulde gaa direkte til Kallundborg, ligesom der ogsaa vilde vise sig nogle Vanskeligheder med Hensyn til Anlægget. Udvalget mener derfor at maatte anbefale en uforandret Vedtagelse af Lovforslagets § 1.

Under første Behandling af Lovforslaget faldt der fra et æret Medlem nogle Bemærkninger med Hensyn til Bestemmelsen i dets § 3 om, at Ekspropriation skal foretages i Genhold til Forordningen af 5te Marts 1845, idet han omtalte de afvigende Bestemmelser, som findes i den senere Jærnbanelov af 1861. Det, som han havde for Dje, er den Forskel, der er mellem de 2 Love med Hensyn til Sammensætningen af den saakaldte Taksationskommission. Udvalget skønner imidlertid, efter at have drøftet dette Spørgsmaal, ikke, at der er nogen Anledning til at foretage Forandring i Lovforslagets Forskrift. Naar Forholdet er det, at man har haft en Lov, der har bestaaet henved en Snes Aar med een Ordning, og man saa har faaet en anden Lov, der har bestaaet over en Snes Aar med en anden Ordning, og Lovgivningsmagten derefter finder det rigtigt at vende tilbage til den ældre Ordning, maa det dermed anses for givet, at Erfaringen har vist, at det er det hensigtsmæssigste; men det er det, Lovgivningsmagten har gjort her. Det er nemlig ikke først i dette Lovforslag, at Spørgsmaalet foreligger. I de Love, som vi vedtog for 2 Aar siden, nemlig om Slagelse—Næstved—Skjellør—Banen, Hobro—Vøgtør—Viborg—Banen og tillige de private Jærnbaneanlæg angaaende Stagensbanen, Vejle—Give- og Horsens—Tørring—Banen har man i dem optaget en Bestemmelse, hvorved man vender tilbage til den ældre Ordning. Vi mene derfor — hvad end den enkelte maatte mene om disse to modstaaende Bestemmelser — at dette Spørgsmaal nu maa betragtes som definitivt afgjort, at man med Hensyn til Taksationskommissionens Sammensætning skal vende tilbage til den ældre Ordning.

I Lovforslagets § 6 er der optaget en Bestemmelse om, at de interesserede Kom-

muner skulle lyde et Tilskud til Baneanlægget af 40,000 Kr. pr. Banemil. Under første Behandling fremkom der nogle Bemærkninger med Hensyn til dette Tilskuds Størrelse, gaaende ud paa, at det burde sættes højere. Udvalget for sit Vedkommende mener imidlertid, at Spørgsmaalet maa betragtes som afgjort ved de Beslutninger, som bleve vedtagne under Behandlingen om Slagelse—Næstved—Banen. Spørgsmaalet var den Gang fremme; de da nedsatte Udvalg gjorde gældende, at Tilskuddets Størrelse maatte være bestemmende ikke blot for Slagelse—Næstved—Skjellør—Banen, men ogsaa fremtidig for Værsløv—Banen. Naar vi endnu gøre dette gældende, er det ikke, fordi vi i Virkeligheden mente, at det er den heldigste Afgørelse, tværtimod, forskellige af Udvalgets Medlemmer mene, at der den Gang havde været og endnu kunde være god Grund til at ansætte Tilskuddet højere. Der er dem, der have fundet, at der er noget berettiget i de Betragtninger, der fremkom fra det ærede Medlem, der fremdrog denne Sag, at der synes at være en noget forskellig Stilling for de jystte Kommuner og for Kommunerne paa Sjælland med Hensyn til det her omhandlede Punkt. Men jeg skal minde om, at naar de sjællandske Kommuner nu ogsaa ved dette Lovforslag blive gunstigere stillede, ligger det ikke hos dette Ting, men hos det andet Ting. Thi under Behandlingen af Slagelse—Næstved—Banen foreslog Udvalget og vedtog dette høje Ting i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag, at Tilskuddet skulde være 80,000 Kr. pr. Mil i Lighed med, hvad der havde været Tilfældet ved forskellige jystte Baner. Men i det andet Ting nedsatte man Bidraget til 40,000 Kr., og derved afvikserede saa Landstinget. Vi formene derfor, at denne Sag maa betragtes som afgjort. Maa det iøvrigt være mig tilladt paa dette Punkt, da jeg var fraværende ved Lovforslagets første Behandling, at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af en Ytring, som den Gang faldt fra den højtærede Indenrigsminister; han mente, at der skulde være nogen Inkonsekvens i den Maade, hvorpaa Udvalget den Gang i sin Betænkning med Hensyn til Slagelse—Værsløv—Banen havde stillet sig. Jeg tror, at dette beror paa en Misforstaaelse. Det er ganske rigtigt, at der i Udvalgets betænkningen fandtes en Bemærkning om, at denne Bane havde en væsentlig lokal Betydning, og et andet Sted hed det, at den havde overvejende lokal Betydning, men det var ikke Udvalgets Mening dermed at lægge for Dagen, at det opfattede den saaledes at den ikke tillige skulde have nogen Be-